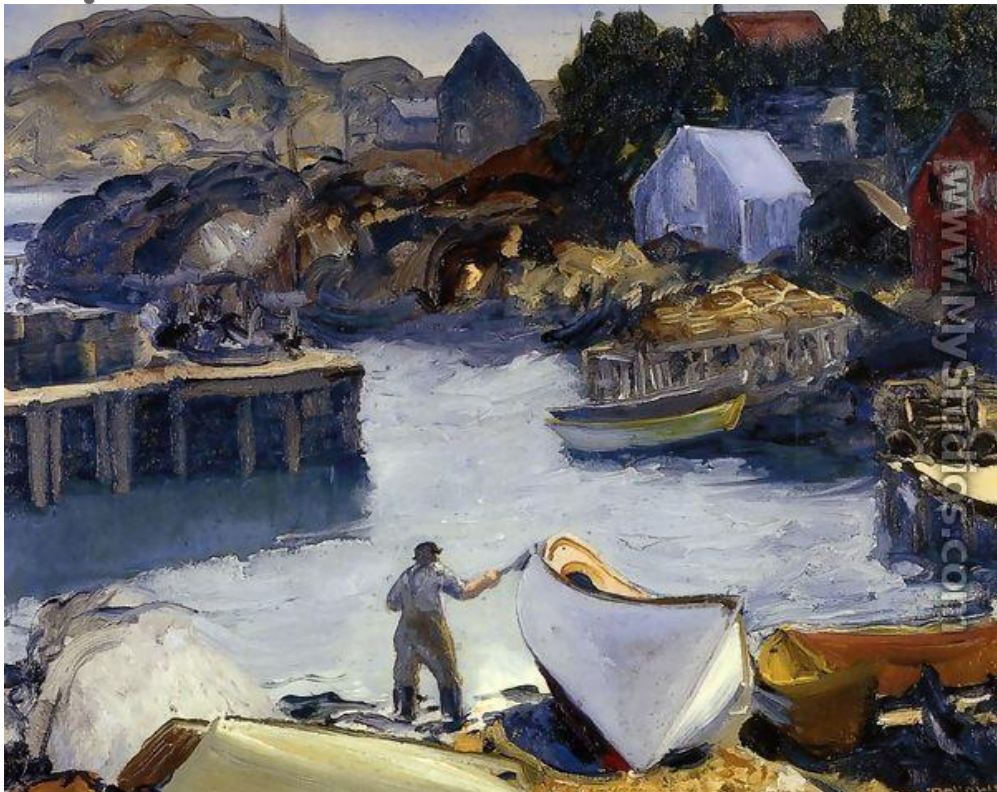

2020

e. 1

Plaváček

George Wesley Bellows (1882 –1925) Cleaning his lobster boat

Pozvánka

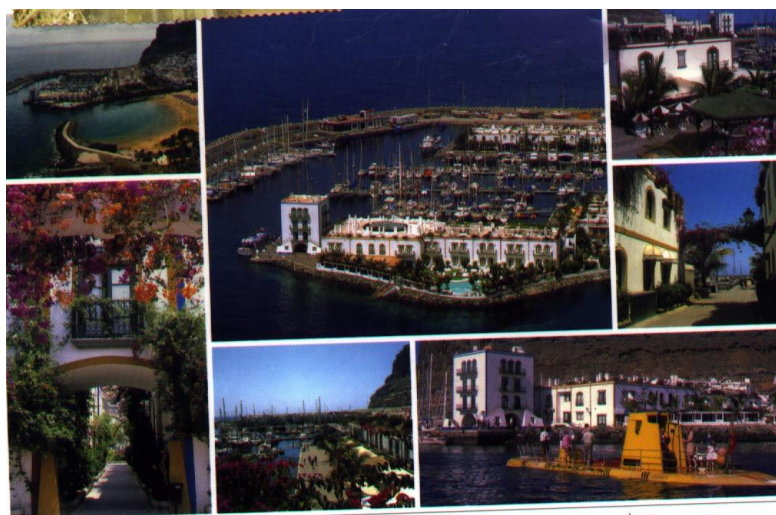
Sejdeme se ve středu 5. února 2020 od 17:00 v Přírodovědném klubu Barrande, Ježkova 8, Žižkov.

Zápis

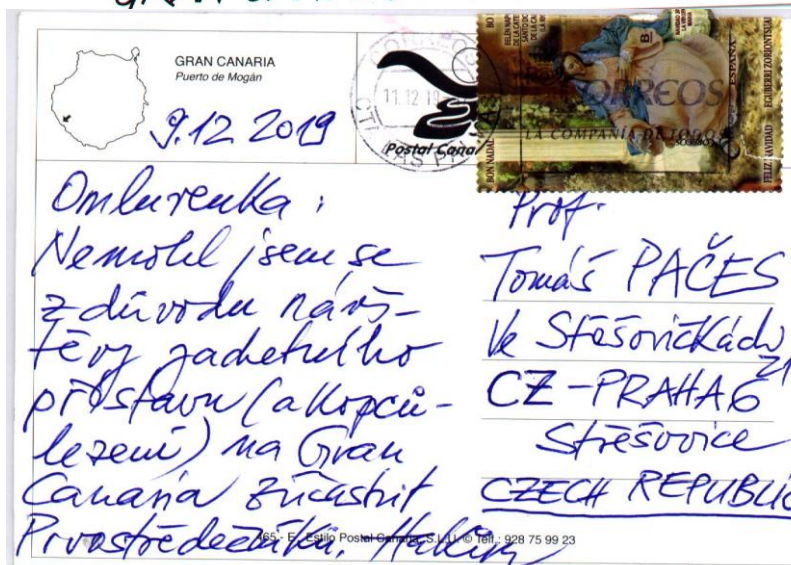
Na schůzku přišli: **Petr, Bobánek, Yško, Zbyněk, Job, Reyp, Pegas, Přemík, Zub, Mahdí, Bob, Hekloš, Cancidlo, Pulec, Jakub, Jezevec, Pacík a Chingo**, který ukázněně přišel, když jsme se rozcházeli domů.

Omluvenky

Ahoj! Vzhledem k tomu, že jsem na Novém Zélandu a nemám adresář, tak posílám pozdrav a přání k vánocům a Novému roku všem Pětkařům přes Plaváčka. Do Evropy se vrátím v lednu a doplním Plaváčky na webu. Zdravím 555, **Rud'a**

GRAN CANARIA - Puerto de Mogán

Omlouvám se ze středy, hraji v knihkupectví Trigon na vernisáži výstavy Zdenky Krejčové v 18:00. **Kačka**

Asi ve středu nepřijdu. Pořadatelé křtění knihy Šlitr, Šlitr, Šlitr mě požádali, abych tu knihu pokřtil. Nevím, jak dlouho to může trvat, ale pokud to jen trochu půjde, tak bych se pokusil stavět se alespoň na chvílku. **Chingo pes**
Omluvu na schůzce vzkázal **Foki**, že skládá dříví.

Omluva za středu i na sobotu. Neválím se doma, ale přes zimu "válcuji" skluznicemi sních, když ne na sjezdovkách, tak alespoň na běžkách. 555 **Loulínek**

Na schůzce připomněli **Reyp** s **Bobánkem**, že se ve čtvrtek bude promítat ve Skautském institutu film „Hledání lilie“. Promítání je speciálně pro naši Pětku.

Job upřesnil sobotní výlet na Říp k oslavě prvního úplňku v roce. Ke kopcození se přihlásili: **Zbyněk, Pacík, Cancidlo, Pegas, Yško, Bob, Bobánek, Pulec, Hekloš**.

Pacík vyzve e-mailem i ostatní Prvostředečníky, kdyby se ještě někdo chtěl připojit. Zaznělo několik dobrých vtipů, mluvili jsme o **Svígovi**, že by mu letos v lednu bylo 85 let.

Pegas upřesnil sestavu na lyže v Oga, s odjezdem 19. ledna.

Po ukončení schůzky jsme se před klubem potkali s **Chingem**, který přicházel a vzápětí odcházel.

Na závěr odešla početná skupina do naší oblíbené vietnamské restaurace, kde schůzka pokračovala při společné večeři.

Vtipy

Láska

Jde děda s vnukem po ulici a najednou se proti nim objeví třídní učitelka.

Děda: „Schovej se, dnes jsi nebyl ve škole.“

Vnuk: „Ty se schovej. Vždyť jsi měl pohřeb.“

Matka se ptá dcery, jestli už má nápadníka. Po chvíli váhání se dcera přizná, že je to jejich pošťák. Na to matka: „Ale, prosím tě, vždyť by to mohl být tvůj otec.“

Dcera: „Ale mami, na věku přece nezáleží.“

Matka: „Tys mi asi nerozuměla.“

Na lavičce v parku sedí milenecký pár a líbá se. Přisedne k nim chlap a začne hladit ženu po kolenou. Mladík se na něj obrátí: „Co si to dovolujete?“

„Chtěl jsem jen manželku poprosit, aby mi dala klíče.“

Když jsem byla dítě, nevzali mě k psychologovi. Matka mi jednou fackou otevřela čakru, stabilizovala karmu a očistila auru.

Neotvírejte peněženku. Je to vir. Jak to otevřete, zmizí vám z ní peníze. Mám to vyzkoušené!

Je náš

Povídka Marcely Vlachové (poslal **Pulec**)

Vypadám trochu jako velká fazole a jsem vlastně sval. Říká se mi žaludek.

Mám dost krušný život. Jsou jedinci, kteří o mě příliš nedbají. Vstávají už v šest, ale dají mi něco až o deváté a ještě začnou salámem. Na oběd zapomenou a ve tři to dohánějí, zase salámem. Večer mě jim je líto a tak mi dopřejí řádnou krmí. Jiní mě od kuropění štvou letem, spěchem a nerváky a prolévají černou kávou. To je taky výborné.

Jednou za rok ovšem přijde doba, kdy vůbec nevím, kudy kam. Nevidím ven, tudíž nevím, co se děje. Určitě něco převratného. Nejdřív se můj majitel honí a honí, rozčiluje, ale najednou přestane a zakotví v pohodlí na měkkém. Já však nemám žádnou dovolenou, začne mi posílat lahůdky, které jsem už skoro rok neměl. Nejdřív mi to není proti mysli, mám salát s kaprem rád, pak ovar a dobrý nápoj, olivy a tresčí játra a to už mi začíná být nevalně. Následují šampaňské, sýr, olejovky, okurky, jablečný závin s rozinkami, ale hlavně čokoládové čtverečky, makové oválky, lomnické kroužky, psí ouška a vůbec celá ta geometrie a půl zoologické zahrady. Pán to do mě nahází hlava nehlava, nebo spíš žaludek nežaludek a já mám strašnou práci to všechno zkoordinovat, zvlášť nechá-li mě pak pracovat ve vodorovné poloze. Ani nevíte, jak se dokáže poprat taková uzená makrela s kremrolemi a nakládanými hříbký. To pak musím volat na pomoc zaživací sodu, bylinkový čaj a spasmoveralgin.

Dny hodů po čase pomínou a už mi dopřávají zase jen značně uleželé cukroví a všechno, co zbylo, ale najednou mě můj šéf ohmatá, tedy spíše můj vydatně měkoučkový obal a řekne: Hruža!. Nevím, miní-li mne či sebe. Avšak od té doby nastane chudoba. Ráno jogurt, odpoledne mrkev a šálek čaje, večer nic. Druhý den samá vajíčka a vydatné vzdechy mého pána. Na tohle abych byl alespoň z oceli. Však také někteří moji slabší kolegové podlehnou, když jsou tyto neblahé změny častější a vykoledují si tu vřed, tu špatnou funkci nebo se jim zblázní šťávy. A co teprve souseď žlučník! Ten se od nás musí kolikrát i odstěhovat.

Jak už jsem řekl, nevidím ven a nevím, co se každý rok venku odehrává. Poznám tu dobu pouze podle vanilkových rohlíčků a tepla zvenčí. Ale chci vám připomenout: jsem jen váš, mějte mě rádi!

Řííp 2020

Již tradičně **Job** zorganizoval kopcolezce ke zdolání Řípu při příležitosti prvního úplňku v novém roce. Jako vždy, výlet v sobotu 11.ledna se vydařil. Zúčastnily se ho téměř všechny generace Pětky, včetně těch, kteří teprve do oddílu přijdou. Nechyběli ani psi.

Vlakem jsme dojeli až do Ctiněvsi, odkud jsme se vydali k prvnímu postupnému táboru na úpatí hory. Tam se vysvětlilo, proč **Reyp** sebou táhl velký bágel, zatím co ostatní šli zcela na lehkou s rukama v kapsách. Reyp z bágelu vyndal lahev utopenců, irskou whisky a čokolády a přiznal se, že slaví své narozeniny. **Pacík** při té příležitosti sdělil, že ve stejný den by slavil své osmdesáté páté narozeniny **Švígo**. **Reyp** k tomu dodal, že to vysvětluje, proč k sobě měli tak blízko.

Po posílnění jsme se vydali kluzkou bahnitou-skálnatou direttissimou k vrcholu. Zde jsme pojedli, popili piva a vyfotografovali se. Po sestavení živého obrazu pod režii **Joba** a jeho

málo úspěšném fotografování, s ohledem na světelné podmínky, jsme pokračovali po modré značce do Roudnice, kde jsme zakončili výlet ve výborné Zámecké restauraci. Při návratu vlakem nám k tomu krásně svítil měsíc, který se zrcadlil v hladině Labe.

Opouštíme útulnou vesničku Ctineves a vydáváme se na cestu.

Na úpatí Řípu jsme rozbaliли základní tábor výstupu

Fotografie neostrá, ale významná. **Reyp** nastávajícím skautům a skautkám nabídl čokoládu, zatím co oldskautům irskou whisky...

Nabízející **Reyp**.

...a začala oslava **Reypových** narozenin.

Tato část kopcolezení se nejvíce líbila **Pegasovi** s **Cancidlem**.

Praotec **Yško** ukazuje, kde se nachází strdí.

Pak začal přesvědčovat ostatní, že by měli pokračovat ve výstupu.

Hekloš se sice většinou věnoval svému psu, avšak přesto řada zde uvedených fotografií je jeho svěží dílko.

Čedičové balvany byly kluzké a jejich zdolávání vyžadovalo zvýšenou pozornost. Na vrcholu úbočí jsme ovšem zjistili, že horninou je sodalitický nefelinit 30 milionů let starý. To ale nezměnilo nic na tom, že jsme byli rádi, že jsme už těsně pod vrcholem.

Abychom došli těch zbývajících 40 metrů na vrchol, museli jsme se pod vrcholem posilnit.

Vrcholové družstvo Prvostředečníků: Zbyněk, Pacík, Cacidlo, Pegas, Bob, Job, Reyp a zřejmě zcela vyčerpán sedí Yško.

Job odměnil kopcolezce dárky, kterými byly vlastnoručně vyzdobené krabičky zápalek – tentokrát s námětem na živý obraz. Ten spočíval v tom, že jsme imitovali výraz měsíce na krabičce.

Živý obraz jsme udělali a **Reyp** to fotografoval....
...bohužel, osvětlení fotografovi nepřálo, takže dokonalost živého obrazu na fotografii utrpěla.

Při návratu se nastupující generace Pětkařů věnovala různým činnostem...

...my ostatní jsme obdivovali Českou krajinu ...

...včetně místní architektury.

V Zámecké restauraci jsme překonávali vyčerpání...

...přesto, v čekárně nádraží, jsme se z únavy po výstupu úplně nezotavili. Ten zhroucený muž ovšem nebyl Prvostředečník, ale místní štamgast.

Hory

Letošní hory jsme si užili při neuvěřitelně krásném, azurovém počasí a perfektním sněhu. Jako každý rok nám vařili výborná italská jídla. Přesto jsme na víc zajeli do horské salaše na jejich prkynka plná klobás a sýrů spolu se svařeným vínem. A navíc nám **Anička** od **Martina** vždy po návratu ze svahu připravila obložené chleby. To že se k tomu připíjela, slivovice, italské brendy, americký burbon a skotská a irská whisky je samozřejmé. Sebou na hory přivezl **Jakub** svou kytaru a tak jsme si dvakrát večer zazpívali jak oddílové písničky, tak známé šlágry mimo oddílové. Také jsme se blíže seznámili z další partou, která byla s námi v Albergo al Forte ubytovaná. Zejména jejich **Ivanka** byla k nám velmi milá.

Více než slova, atmosféru těchto hor vyjadřují následující snímky **Plavce**, **Přemíka** a **Pacíka**,

Tak toto je začátek naší nejoblíbenější sjezdovky.

Toto je náš milý penzion Albero al Forte, s milou Patrizií a dalšími děvčaty...

...a toto je místní pes, který za ta léta ztloustnul, a kočka, která před třemi lety způsobila, že s námi už nejezdí **Smeták**. Ta se opět vyznamenala. Tentokrát po tom nikdo neuklouzl.

Celá letošní sestava: **Pacík, Martin, Svát'a, Anička, Mahdí, Míša, Cancidlo, Věra, Císař, Helena, Zbyněk, Bob, Marie, Jakub, Přemík, Yško, Plavec, Hekloš a Pegas.**

Prvostředečníci

Kostitřas na vrchol sjezdovek byl často zcela prázdný a my byli téměř jediní, kteří jsme v Oga lyžovali. Neuvěřitelná pohoda!!!

Čtyři kamarádi na vrcholu: **Pacík, Cacidlo, Plavec a Pegas**

Druhého družstvo mělo čas na fotografování: **Pegas, Plavec, Přemík, Cacidlo, Svát'a a Bob**; první družstvo pořád jezdilo a tak se jeho fotografie nedochovala.

Ta malá budova na fotografii je salaš, kam jsme zajeli na „prkýnko“

Prkýnko v salaši začalo takhle,

...takto pokračovalo...

...a takto skončilo.

Pak jsme zase jezdili a takové počasí nás provázelo prakticky po celou dobu. Jen první den byl dost mráz, ale pak byla těsně pod nulou.

Tady jsme jedno poledne seděli, ale pak jsme jezdili do jiné, levnější restaurace.

V poledne lyže odpočívaly

A my také, když jsme si pivem doplnili ionty.

Bob, jako obvykle nespal, ale věnoval se dámě, v tomto případě **Marii**.

To **Cancidlo** a my ostatní tak zdvořilí nebyli.

Na sjezdovkách jsme byli většinou sami.

Tady jsme na jinak prázdném svahu.. Na fotografii to tak nevypadá. Ale byl to docela příkrý padák.

Individuálně se podařilo zachytit jen několik borců, s rozličnými styly. Kdo je kdo si musí každý zjistit sám:

Po návratu ze sjezdovek jsme relaxovali na terase našeho pensionu. **Přemík** zřejmě moc spokojen nebyl. Asi už měl hlad a žízeň.

Ani **Bob** nevypadá nijak nadšeně, i když si s **Martinem** a **Aničkou** pravidelně po sjezdování dopřávali mezzo litro.

Před večerí jsme se ještě jednou napili a najedli

Anička nám připravovala obležené chleby s velmi dobře známým **Martinovým** sádlem se škvarky a vepřovým. Zapíjeli jsme to koňakem.

Večer jsme si ve společenské místnosti zaspívali.

Někteří vytrvalci při tom zase pili. Ale v podstatě jsme konstatovali, že se stářím pijeme čím dál tím méně, ale fotografujeme to čím dál tím více. Bohužel, věku se nedá poroučet.

Na závěr večírku **Bob** utřel víno z podlahy a šli jsme spát.

Až na konci, v sobotu, se objevily mraky.

Vzpomínka

Dne 11. ledna 2020 by se dožil 85 let Švígo (Josef Švec), jedna z nejvýznačnějších postav Pátého oddílu vodních skautů. Do oddílu přišel v deseti letech k Vlčatům hned po válce v roce 1945. Za dva roky pak přešel do Braťkova skautského oddílu. Po zákazu skautingu v r. 1948 odjel s Braťkou na tábor „Pod vodopády“ do Tomanové doliny na Slovensku. S Braťkou a většinou ostatních z toho tábora přešel pak do Českého Yachtklubu, kde Pětka dál, pod vedením Braťky, fungovala ilegálně ve skautském duchu. Když komunisti v roce 1953 vyhostili Braťku z Prahy do Úžína u Ústí nad Labem, pověřil Braťka Švíga, aby pražský oddíl dál vedl. Ten se toho ujal. Zůstal pak s Braťkou až do jeho smrti v r. 1965 v kontaktu jak prostřednictvím dopisů, tak při řadě návštěv. Během studií na Vysoké škole ekonomické se Švígo plně věnoval vedení oddílu v Braťkově duchu. Přidal k tomu snad trochu víc důraz na kázeň a fyzickou zátěž. S oddílem zůstal v bezprostředním kontaktu i potom, když v r. 1958 začal pracovat jako ekonom v továrně na telefonní ústředny. Později se stal finančním ředitelem Státního divadelního studia, které tehdy zahrnovalo i Černé divadlo a Laternu Magiku. V roce 1960 se oženil s Hanou Kostiukovou (skautkou pražského 13. dívčího skautského oddílu a absolventkou Matematicko-fyzikální fakulty Karlovy univerzity). V roce 1964 a v roce 1966 se jim narodili syn Jan a dcera Klára. Až do roku 1968, kdy po okupaci Československa Sovětským svazem odjel s rodinou přes Rakousko do Švýcarska, stále dohlížel na chod Pátého oddílu, a tuto patronaci pak předal při odjezdu Standovi (Janu Stanovskému). Ani ve Švýcarsku se oddílového života nevzdal a v rámci „Evropské sekce Pětky“, kterou založil Akela (malíř Čeněk Pražák), se zúčastnil řady aktivit a byl v kontaktu s ilegální Pětkou v Čechách. Ve Švýcarsku nalezla pracovní uplatnění nejprve Hanka na prestižní technice ETH v Curychu. Švígo zpočátku zůstal doma s dětmi, ale brzy našel práci v

Ústavu pro automatizaci v oblasti počítačového softwaru. Byl tam vyškolen a později pracoval pro Alusuisse a clearingové centrum pro švýcarské regionální banky.

Stal se členem Alpského turistického klubu, naučil se lyžovat v hlubokém sněhu, využil svobodu na Západě a podnikl mnoho výletů s rodinou po Evropě, později s Hankou do Austrálie a Ameriky, kde také navštívil oddílové přátele.

Pracovně to neměl jednoduché, protože se v r. 1992 musel přesunout do okolí Bernu, kam se mezi tím z Curychu přestěhovala jeho firma. Znamenalo to denně řadu hodin na cestě veřejnou dopravou z bytu v Adliswilu u Curychu, kde se cítil nejvíc doma. V roce 1998 odešel do důchodu. Bohužel, v dubnu 2003 Švíga zasáhla mozková mrtvice. Ukázalo se, že jde o závažné trvalé onemocnění, které ochromilo jeho další činnost. 20. června 2012 doma upadl, byl převezen do nemocnice v Triemli a pak byl v péči v komunitě Tal v Adliswilu. Zemřel 18. září 2012.

Na poslední rozloučení se Švígem přivezl do Adliswilu a k urně postavil oddílové pádlo Zbyněk jako důkaz toho, že náš oddíl Švígo nikdy neopustil.

Vraťme se ale k jeho oddílové činnosti. Jak už bylo řečeno, během svých vysokoškolských studií Švígo Pětku po odchodu Braťky vedl. Připravoval každý týden středeční schůzky, vedl výlety, letní tábory a zájezdy na hory. Zůstával neustále ve spojení s Braťkou. Spolu s Chingem, Autogenem a Rikim se zasloužil o získání oddílové chaty Skočka, kterou jsme přebudovali a pravidelně užívali. Byl věrným přispěvatelem do našeho Plaváčka (1955 s přestávkami dodnes), Bulletinu ISBA (International Softball and Baseball Association, 1957-1969) a Bulletinu sekce E (od r. 1970 ve Švýcarsku), kde pod značkou -go napsal řadu článků, z nichž jmenujme na příklad „Úvod do teorie autostopu“. Vymyslel a kreslil duchařskou postavičku Ňuf-ňufa, která kritizovala oddílové nešvary. Z dalších významných počinů byly Švígovy příspěvky v Jubilejní ročence k 60. výročí Pátého oddílu vodních skautů v r. 1973 a jeho článek „O Braťkově jiném pohledu“ v Almanachu Pětky v r. 1996.

Kromě vodáctví a lyžování byl jedním z hlavních iniciátorů našich softballových utkání, kde vedl mužstvo LEFI. Ve Švýcarsku se účastnil srazů členů Braťkovy Pětky v zahraničí a vydávání Bulletinu sekce E. V roce 2000 bylo Švígovi uděleno skautské vyznamenání „stříbrný bobr“.

Po sametové revoluci neměl stání a hned v prosinci odletěl do Prahy, aby na vlastní oči viděl situaci ve společnosti i v oddíle. Byla to velmi emocionální návštěva. Po ní následovaly další a intenzivní korespondence s přáteli kolem oddílu.

Švígův život byl formován Braťkou a skautskou etikou. Pro nás, co jsme s ním oddílový život prožívali, ať už v Československu nebo ve Švýcarsku, se stal Švígo nezapomenutelným. Ve více než stoleté historii Pětky má významné pevné místo jako nástupce Braťky v těžkých padesátých letech minulého století.

Ňuf Ňuf

Švigův vzkaz ze Švýcarska kapitánovi Pětky v Praze z roku 1988 je platný i dnes:

Milý kapitáne,
 Trá
 - kousek a mocná -
 kapitánská píšťalka ti řekla:
 - jsi vybovadel
 - jsi svášený
 - chápáš, promiňš
 - jsi moudrý
 - jsi realista ("je to
 "silák i psáček?")
 - vítějuješ někdy: "silnější
 straně slabiča."
 - jsi nejvyšším strážcem
 morálky a morální autoritou
 - věř, že odvážel si oddíl
 spočiná a jeho ducha

Trávi oči a polovně jsi
 nastoudejší. Je Trá rádýně.
 Tam, se píšťalka máš,
 jsi kapán na "křikně
 kapitánu" oddílu.
 Křikně slově kluboko
 "srdáček Trávi klubko."
 "klobása ovláze"...

Duben 1988
 17.

Trávi
 Trávi

	Č. odzn.
	Platí pouze na rok, vyznačený platební známkou! Platí pro rok 1946
	1947 JUNÁK
	1948 JUNÁK
Br. JOSEF ŠVEC data naroz. 11. 1. 1935. bytem: PRAHA II. NA POŘICÍ 42. je členem 5. oddílu VOD. v PRAZE-BRÁNIKU vedoucí okrskový velitel	Platební známka Platební známka Změny:

Tábor „Pod vodopády“ v Tomanové dolině v r. 1949; Švígo druhý zleva.

Loučení posádky Pětky s kapitánem Braťkou v r. 1954; Švígo sedící první zleva

Švígo už vede tábor na Slapech v roce 1955 pod dohledem Braťky a s přístavnými: Rud'ou, Autogenem, Jardou a Vorlíčkem

Po přestěhování Braťky do Úžína Švígo přivezl základní kámen Skočky, aby ho Braťka poklepal. Přihlízejí: Čuchně, Ludva, Jarda, Pacík, Riky a Autogen

Kapitanát na Holné v roce 1956 (Standa, Švígo, Braťka, Autogen, Riki, Chingo)

Švígo čte denní rozkaz na Souši, kde Pětka vybudovala pod Švígovým vedením dva táborky, kterých se účastnili i kluci z nového Braťkova oddílu v Ústí nad Labem. Přistavní: Táborek Šedých: Zdeněk a Pacík. Táborek Modrých: Ludva, Bója, Strašidlo

Braťka se Švígem sestavují denní program spolu s kormidelníky a přístavnými

Kapitanát na Lipně v roce 1959 (Přemík, Pacík, Braťka, Švigo, Kušnička, Čuchně

Švígo na kotrči na jarní Vltavě; na háčku Pulec

Po 14 denním dešti na Souši „prvosjezd“ Desné na pramici: Pacík, Švígo, Vorlíček; rozbitou pramku jsme tam tehdy nechali.

Švigo (jen ta hlava) a Riky strhávají ceduli „Bratři v triku“ s naší chaty, která posléze dostala název Skočka

Švigo už vede za Bratřku táborák

Na plese, Švígo první zprava, Hanka první zprava

„Marcel“ (20. dubna 19??) neboli tradiční výroční žranice; Švígo nad stolem třetí zleva

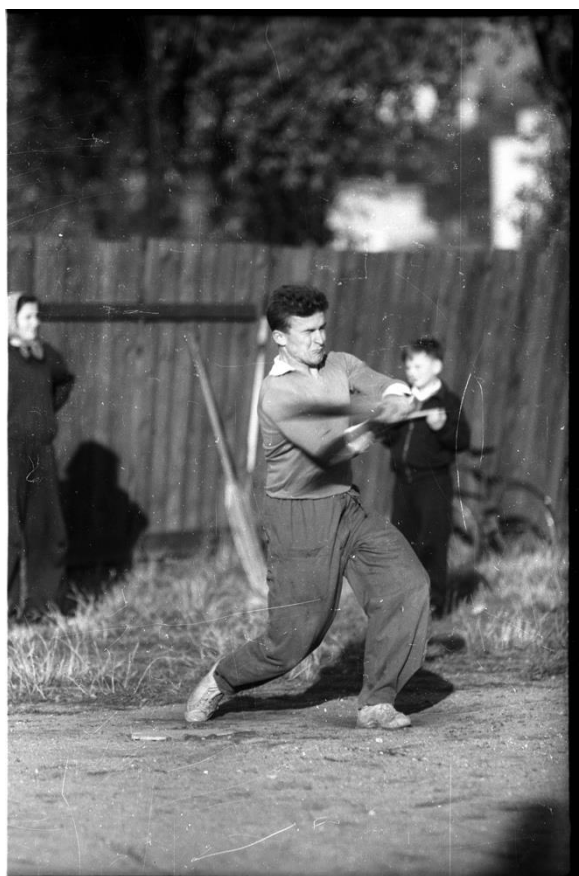
Retro výlet na Slapy; Švigo čtvrtý zleva

Rozeprě Šviga s Batulem při softballu v Županovicích

Švígo na Cindě zadákem

Švígo na pálce

Už mimo republiku, Švigo mezi Ludvou a Zdeňkem. V brýlích je Hanka

Švigo s Hankou v Adliswilu navštívení Plavcem z Kanady

„Máte pravdu. My mladí jsme zkažená generace. Mejdány, kabarety, rock n' roll a kusa sportu neprovozujeme. Co byste vzkázal naší mládeži?“

„Vaší mládeži bych vzkázal: S chutí do toho, púl je hotovo. Sportanku zdraví. Kouření zakázáno. Plivati zakázáno. Raní ptáče dál doskáče. Někdo holky, jinej vdolky, ale vy sport. Pozor! Nazdar sportovci!“

„Zdar velký mecenáši.“

„Pohov! Pozor! Pohov! Pozor! Pohov! Pozor! Pohov! Pozor! Pohov!....Správně. Tak se mi to líbí. Příště přijďte krojovaní, čistí a ať vás nenapadne mi tady házet papírky. A říkám vám, hlavně mi pořadně stiskněte při loučení ruku. A jak to že ty nemáš kravatu. Jéééé podívejte se on nemá na kravatu. Nechceš abychom ti nějakou koupili? A když se mnou mluvíte tak mluvíte správně česky. Neříká se jsteš, ale říká se jsi, protože býti se skloňuje já jsem, ty jsi, on ona ono je. My jsme, vy jste, oni jsou. Tak. Promiňte, že jsem se tak rozpovídal, ale vzpomněl jsem si na svou výchovnou činnost mezi mládeží. Jó to byly doby.“

„Dobrý mecenáši byly to doby. Stárneme, stárneme. A dovolte ještě jednu otázku. Jaká je shoda v manželství jako je vaše? To znamená manželství sportovce ekonoma se subtilní matematickou estétem?“

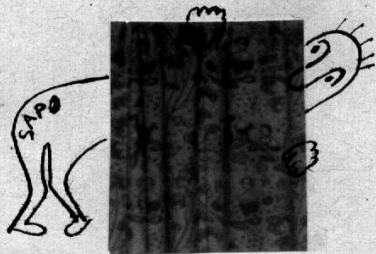
Nemohu si to vynachválit. Já po SB-zápase udělám statistické vyhodnocení a ekonomický rozpočet a manželka to vypočítá a graficky upraví.“

Pokyvujeme hlavou. „Proto ta vzánná shoda. Jinak vám musíme říci,

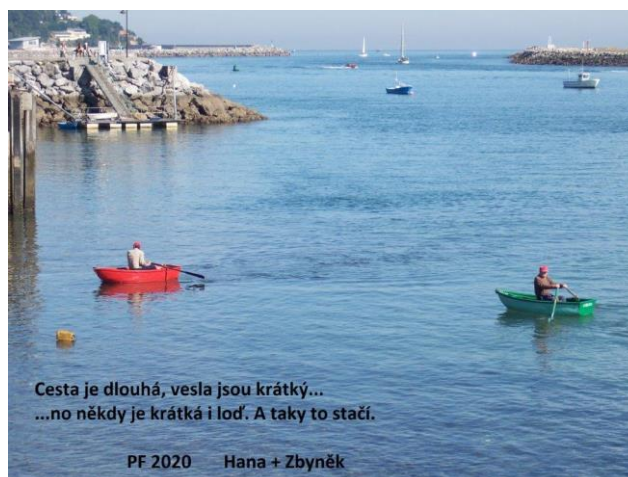

že jsme mluvili s paní Suchánkovou a ta vám ještě dnes nemůže zapomenout že na vaší svatbě vypadla s elektriky a zlomila si nohu. To jste tehdy ale museli vyvádět. Tak nashledanou."

"Poklona." Odpověděl místo manžela Švígových matematický stroj SAPO.

PF 2020 pokračování

***Všem prvostředečnickům přeji hezké Vánoce
a vše nejlepší do nového roku 2020***

Těším se na shledanou v červnu 2020.

Golfík

Ahoj! Přeji pohodový a úspešný celý rok 2020. 555Loulnek

Oddílové písničky

Postilion

Bobánek poslal vysvětlení významu slova Postilion z knihy Signály aneb ještě se troubí a bubnuje od Milana Hodíka a Pavla Landy; vydalo Naše vojsko, 2010

MILAN HODÍK - PAVEL LANDA / SIGNÁLY aneb Ještě se troubí a bubnuje

Další spolehlivý pramen poznání pak pro pojem *Posthorn* uvádí český název *poštovní trubka*, zatímco *Posthornsignal* je tu přeložen jako *znamení trubkou poštovskou*. *Postillion* může být česky pojmenován jako *poštovský (pacholík) nebo poštovní kočí*.⁸

Z právě uvedeného pro nás vyplynulo zjištění (třebaže to nikdo z odborníků přímo neříká), že lze bez výčitek použít pro signální nástroj ve službách pošty označení obojí, takřkajíc promiskue, tedy že je to úplně jedno. A to už snad ani není zapotřebí připomenout, že se vozatajům poštovních povozů říkalo prostě postilioni. Oni sami si důvěrně říkali „švagři“.⁹

Poštovská trubka jako všeobecně známý symbol pošty se dostala – více či méně stylizovaná – do znaků pošt v mnoha státech – a zůstala tam dodnes. Objevuje se pochopitelně i na poštovních známkách, ve znacích obcí, zdobí schránky na dopisy, vstoupila i do skladeb velikánů hudby (Beethoven, Haydn, Mahler). Alespoň jeden příklad podrobněji.

V Salzburku dne 3. srpna 1779 dokončil Wolfgang Amadeus Mozart svou Serenádu in D, později nazvanou *Posthorn-Serenade*. Její šestá část, *Menuet*, má dvě tria. Ve druhém pauzírují trubky i lesní rohy a namísto nich se v partituru objevuje *Corno di posta* in A, tedy poštovská trubka. Trio je předepsáno v A-dur, aby poštovská trubka, nástroj bez jakéhokoli strojiva, mohla hrát v C-dur. Jednoduchý part je složen výhradně z přirozených (aliquotních) tónů a skladatel nejspíš přímo nekopíroval některý z poštovských signálů, ale vytvořil na ně jakousi variaci. Jistě mu šlo také o to, vložit do serenády prostřednictvím poštovské trubky jinou, dokonce typickou barvu zvuku.

Otázkou je, jak – či spíše na co – se jeho serenáda hraje dnes. Jsou přinejmenším tři možnosti:

- a) příslušnou pasáž zahraje normální trubka in B, což jde sice bez problémů (stačí jen transponovat), ale efekt poněkud jiné barvy tónu zmizí;
- b) pasáž zahraje originální poštovská trubka, ale ty už se dávno nevyrobějí;
- c) poštovskou trubku zastoupí borlice, nástroj dodnes užívaný myslivci. Tyto nástroje se stále vyrábějí, často ve výborné kvalitě, navíc jsou dnešní borlice vybaveny ladítkem, výsuvnou trubičkou pod nátrubkem, takže je lze doladit k ostatním nástrojům. A je dokonce možné, že zvuk borlice se blíží zvuku poštovské trubky z dob Mozartových. Borlice by nejspíš byla svěřena trumpetistovi, neboť se na ni hraje se stejným nátrubkem jako na trubku.

⁸ Německo-české názvosloví úřední a právní. Příruční slovník pro soudy, úřady politické, finanční, poštovní, železniční, účetní, vojenské a vůbec pro úřady státní i samosprávné, jakož i pro soukromou potřebu ve styku s úřady. Za pomoci četných odborníků uspořádali Dr. Karel KADLEC a Dr. Karel HELLER. 2. vydání značně rozmožnené. Praha (bez vročení).

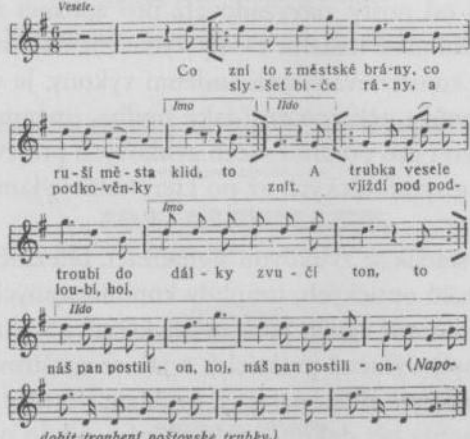
⁹ WURZBACH, 45. Theil, s. 83: *Der Thurn-Taxis Postillon*.

V každém případě platí, že rozhodnutí je na dirigentovi. A lze si představit, jak třeba vždy precizní Herbert von Karajan řídící Vídeňské filharmoniky trval na poštovské trubce. Bylo potom na orchestru, aby si kvalitní nástroj někde obstaral.

Napodobit troubení poštovské trubky předepsal Charley Balling na závěr každé ze tří slok své *Poštovní písničky*. Nakladatel veselostí Josef Šváb (v Praze-III., Mostecká 4) skladbu vydal v edici Veselé a oblíbené písně (č. 629) s tím, že je to slágr z repertoáru tehdy populárního Rudi Kleina, který byl později, už jako Rudolf Jílovský, redaktorem rozhlasové stanice Svobodná Evropa v USA.

Poštovská písnička.
Slova i hudbu napsal Charley Balling.*)

Veselé.

Co zní to z městské brá-ny, co sly - šet bi - če rá - ny, a

ru - ší mě - sta klid, to A trubka vesele
podko - věn - ky znít. vjíždí pod pod -

troubí do dál - ky zvu - čí ton, to
lou - bí, hoj,

náš pan postil - on, hoj, náš pan postil - on. (*Napo -
dobit troubení poštovské trubky.*)

2. Hned mnohá hezká panna
vybíhá z domovních vrat
a ještě udýchána
jde na poštu se ptát.
Když podává jí psaní,
jež z dálky psal jí on,
tu šelmovsky pohlédne na ni
[:hoj, náš pan postilion :]
(Troubení.)

3. A hezký student z kvarty,
jenž prázdnou v kapse měl,
hned dostal úsměv na rty,
když trubku uslyšel.
A večer u holby piva
u »Zlatého věnce« je shon,
to s studentem vesele zpívá
[:hoj, náš pan postilion :]
(Troubení.)

Patisk (i pro Ameriku) vyhrazen.
Opis nedovolen a stíhá se soudně.

*) Rukopisný klavírní průvod obstará nakladatel
veselostí Jos. Šváb v Praze-III. (Mostecká 4.) za 1 K 30 hal.
po zaslání obnosu předem pošt. poukázkou.

KDO ZAVÍTÁ DO PRAHY,
necht neopomene večer navštívití Waltnerův
MONT MARTRE v Praze-I., (Řetězo
ulice.

Pešek tyto stránky zařadil do našeho internetového zpěvníku:
<http://petka.img.cas.cz/Zpevnik555/index.php/Postilion>